

דרך הבעש"ט

גיליון שבועי לקירוב לבבות ואהבת הבורא

ידל ניי עמותת דרך הבעש"ט ע"ר 580660942

גליון מס' 285 | כ"א אלול התשפ"ב

פרשת כי תבוא

זמני כניסה ויציאת שבת

יציאה	כניסה	חיפה תל אביב ירושלים באר שבע
19:20	18:15	
19:21	18:26	
19:19	18:09	
19:20	18:26	

הגיליון הוקדש

להצלחה וכל הישועות
נועה בת עידית
ועידית בת זרחה

מקדישים עלון ורואים ישועות
054-8424530

הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א
מייסד הדרך

ליצירת קשר
054-8424530

בנק לאומי | סניף 856 | מ.ח. 5335809
ע"ש דרך הבעש"ט שם טוב

איך זוכים ליראת שמיים?

אצל לבן כי שם אלו היו עשרים שנה של התמודדות מול לבן, "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי" ודווקא בהתמודדות הוא קנה את יראת השמיים. יראת שמיים לא באה מזה שתשב עם עצמך, לא יבוא לידך שום נסיון ותקבל יראת שמיים אלא יראת שמיים באה כשנשלח לך נסיון, התמודדת עם נסיון וכתוצאה מההתמודדות אתה זוכה שתוולד אצלך יראת ה'.

לכן כתוב "ומפשע וגם רשע ברחת..." כשאתה נותן נקודה של בריחה מעבירות התוצאה תהיה "ופחד מאסונים". כתוצאה מהבריחה אתה זוכה ליראת שמיים. כפי שכתוב על יוסף "ויעזוב בגדו בידה וינס ויצא החוצה". לכן יוסף אומר לאחיו "את האלקים אני ירא" יוסף זכה ליראת שמיים כי היה לו נסיון. יוסף יכל ליפול והוא נתן נקודה של בריחה וכך הוא זכה ליראת שמיים.

אנחנו מתפללים, לומדים מוסר ושומעים שיחות ומתי הזמן לקנות יראת שמיים? כשיבוא נסיון לידך, ברגע שנתת נקודה של בריחה

שה' יזכה אותנו לעמוד בנסיונות ומתוכם לזכות ביראת ה' אמן כן יהי רצון.

שבת שלום!

בפיוט "מה לך נרדם" כתוב "ומפשע וגם רשע ברח ופחד מאסונים אָנָא שְׁעָה שְׁמֵךְ יוֹדְעִי שְׁרָאָל נְאֻמִּים" זאת אומרת, אם אדם עושה פשע וגם רשע יש אסונות, יש כאבים. צריך להבין את הלשון "ומפשע וגם רשע ברח ופחד מאסונים" לכאורה, הלשון לא כל כך מדויקת כי הפחד קודם לבריחה. למה בן אדם בורח? כי יש לו פחד מאסונים אזי היה צריך להקדים את הפחד לבריחה. למה כאן הפחד מוזכר אחרי הבריחה?

אפשר לומר שרואים כאן יסוד מאד גדול בעבודת ה': לפחוד מאסונים נקרא יראת העונש - זהו השלב הראשון בעבודת ה'.

הפיוט מלמד אותך כי זכיה ביראת שמיים תלויה בבריחה שלך. אדם לא יכול לזכות ליראת שמיים אם הוא לא נותן מעצמו נקודה של עבודה. כשבא נסיון לידך ואתה לא מוצא נקודה של מאמץ, עמל, בריחה - לא תגיע מזה לשום יראת שמיים. יראת השמיים היא תוצאה של עבודה האדם.

יעקב אבינו היה ארבע עשרה שנה אצל שם ועבר לפני שהוא הלך ללבן ושהה אצלו עשרים שנה אבל בניית קומתו של יעקב אבינו היתה בעשרים שנה שהוא היה

יש לי שאלה

איך להתייחס לבן?

תשובת הרב:

האשמה מהבן ומעבירה אל עילת העילות וסיבת הסיבות, בורא עולם. דבר שני, כולנו עוברים כאלה דברים, אנחנו חיים בעולם של מעברים, זה חלק מהמציאות של החיים, כפי שרבינו תם כתב בספר הישר: "העולם הזה נקרא נווה התלאות". שה' יזכה אותך בנחת מכל יוצאי חלצייך וה' יהיה איתך בזכות הבעש"ט הקדוש ור' אשר.

תודה על שאלתך. זו שאלה כל כך נכונה ואמיתית. דבר ראשון, צריך להאמין שכל הסיפור הזה הוא מה' ולא מהבן שלך, כלומר, להכיר שיש כאן איזושהו מסר שה' רוצה להעביר לך דרך בנך. העבודה היא להתפלל "אבא, תזכה אותי להבין שלא הבן שלי מדבר אליי ככה כי אין לי עסק איתו, אלא איתך ותראה לי מה אתה רוצה שאתקן". עצם זה שאני מזהה שיש לי עסק עם בורא עולם ולא עם בני זה כבר נותן רגילות נפש כי אני מסיט את

שלום לכבוד הרב שליט"א.

באחד השיעורים של הרב, הרב אמר כמה אנחנו ההורים צריכים להזהר מלפגוע בילדינו ומלהעביר עליהם ביקורת. אני מסכימה עם כל מילה. שאלתי היא, איך אני כאמא אמורה להתייחס לבני יקירי שאומר לי דברים קשים ונוראיים? עד כמה אני יכולה להראות לו כמה אני אוהבת אותו, דואגת לו, מכינה לו הכל, כשבפנים אני מרוסקת. מאין עלי לקבל כוחות?

יש לכם שאלה לרב? שלחו אלינו! Derech.alon@gmail.com

בחיות בשלום בית? חינוך ילדים? בריאות הנפש?

חדש! ניתן לקבוע פגישה עם הרב לייעוץ

להזמנת שיעורי תורה בשעות הבוקר 050-373-9010

אישיות, כוללים, מברשות, סלינויים

התעוררות מעולם הדמיון

אנחנו מתקרבים לסיומה של השנה. הסליחות נפתחות במילים "בן אדם מה לך נרדם קום קרא בתחנונים". השאלה שלנו היא מה משמעות ההגדרה "בן אדם נרדם".

כתוב בשם הרמב"ם "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו: כלומר עורו עורו ישנים משנתכם, והקיצו נרדמים מתרדמתכם; וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה, וזכרו בוראכם. אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן, ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל" - ניתן ללמוד מהרמב"ם שהשופר בא לעורר את הישנים והנרדמים. "עורו ישנים משנתכם והקיצו נרדמים מתרדמתכם" - הנה לנו שראש השנה - שמרכזו הוא תקיעת שופר - פונה לישנים ולנרדמים. אבל מה ההגדרה של בן אדם ישן ורדום?

אנחנו מוצאים שיוסף הצדיק חולם חלומות וגם פותר אותם. הוא פותר לשר המשקים, שר האופים ולפרעה את חלומותיהם. השאלה שלנו היא למה דווקא יוסף זכה לפתור חלומות?

במזמור של ראש השנה כתוב "לְמַנְצֵחַ עַל-הַגִּתִּית לְאֶסֶף: הַרְנִינוּ לְאֱלֹהִים עֲוֹנֵנוּ הִרְעִינוּ לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: שְׁאֵי-זָמְרָה וּתְנִינִיךָ פְּנֹר נְעִים עַם-נֶבֶל: תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּכֶּסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מְשַׁפֵּט לְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב: עֲדוּת בַּיהוָה שְׁמוֹ בְּצִאתוֹ עַל-אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁפֹת לֹא-יִדְעֵתִי אֶשְׁמָע", (תהלים, פא). במרכז המזמור של ראש השנה מופיע יוסף, "עדות ביהוסף שמו". משמע, שיש קשר בין יוסף למזמור של ראש השנה.

הגמרא במסכת ראש השנה אומרת שיוסף יצא מבית האסורים אחרי שתיים עשרה שנה ושזה היה בראש השנה, שוב אנו מוצאים קשר בין יוסף לראש השנה.

בפרשת "וזאת הברכה" כתוב בברכות של יוסף "בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו". אומר רש"י במקום, "שור כוחו חזק אבל אין קרניו נאות. ראם אין כוחו חזק אבל קרניו נאות. משה רבינו נתן ליוסף כוח של שור וקרניים של ראם". "בכור שורו" - השור מסמל כוח, עובדה - יוסף עמד בפיתוי מול אשת פוטיפר כמו שור, אבל מה פשר ההוספה "וקרני ראם קרניו"?

העולם נחלק לשני סוגי אנשים: ישנם אנשים שמנהלים את חייהם עם שִׁקְלָל. לפני שהבן אדם עושה משהו הוא קודם כל חושב, בודק,

שואל שאלות, מתייעץ עם חברים ורבנים ולא ישר קופץ על עניינים ועסקים. ויש אנשים שבמקום שהשכל ינהל אותם, הם מנוהלים על ידי הדמיון.

נשאלת השאלה, אם הדמיון כזה הרסני אז למה ה' ברא את הדמיון? עונה על זה האר"י הקדוש שהשכל שלנו חייב את הדמיון, הדמיון הוא הכלי של השכל.

יהודה בן תימא אומר "הוה עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי, גיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמיים". למה יהודה בן תימא מייחס תכונה אנושית לבעלי חיים? התשובה היא שכשאתה אומר לבן אדם "רוץ לעבודת ה'"

- אז דיברת לשכל שלו. השכל הוא מופשט, ואם אתה רוצה שבן אדם יקלוט את המסר כדאי שתשתמש בדימויים. כשאני מעיר את ילדי בבוקר ואומר להם "ילדים מתוקים, קומו בבקשה, כבר מאוחר", אין עם מי לדבר... אבל כשאני שואל "איפה האריות שלי?" רק נתתי את הדימוי אריות - הם קמים מיד. חז"ל נותנים מדרש ומיד אחר כך כתוב "משל למה הדבר דומה?" הכל משלים. הסיפור מפעיל את הדמיון שלך כדי שהמסר יתפס. שִׁקְלָל לבד לא מחזיק מעמד והמסר מתנדף. האר"י הקדוש אומר שהדמיון הוא הכלי שלתוכו אנו יוצקים את השכל.

אתם יודעים, שכשבן אדם ישן אין שִׁקְלָל. כשהאדם ישן שולט עליו אך ורק הדמיון: הוא חולם שיש לו בית גדול, בריכה וגינה - אתה חולם את כל מה שאתה רק מדמין כי חלום הוא דמיון. יהודי אחד הגיע עצבני מאוד לאחד השיעורים שלי. פניתי אליו ושאלתי אותו "למה אתה עצבני?" והוא ענה לי "בלילה חלמתי שזכיתי בעשרים מיליון שקל", אז כשהוא קם בבוקר הוא קלט שזה היה רק חלום אז הוא התעצבן... חלום נותן לך את ההרגשה שהכל אמיתי אך למעשה הכל דמיון.

עכשיו אפשר להבין נפלא את מה שכתוב בסליחות "בן אדם מה לך נרדם קום קרא בתחנונים" - הגדרת המונח "נרדם" הוא אדם שהדמיון שולט עליו, הדמיון מנהל לו את החיים.

הרמב"ם כותב בהלכות תשובה "אף על פי שתקיעת השופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר עורו ישנים משנתכם והקיצו נרדמים מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם". השופר בא לעורר את הישנים כי ישנים משמעו שהדמיון שולט עליהם. השופר צומח לבהמה בראשה לרמוז לנו להפעיל את הראש ולהתחיל להתבונן ולא לעשות צעדים פזיזים בחיים. "עורו ישנים" הכוונה לאנשים החיים עם דמיון,

הנכם מוזמנים לשמוח ולהתחזק כל שבוע

אל תתפלאו שהכל משתנה לטובה!

החיבור היומי לשיעורי דרך הבעש"ט
העמיד כבר רבבות על הרגליים!!!

חדש! חיזוק יומי קצר: 03-3090-990

הקו המלא: 03-3090-900

סרטון יומי: 058-3139000

מנשה צאלח 8 רמלה

בשעה 20:45

בית הכנסת 'הקראון'

יום חמישי | לגברים ולנשים

נחום בגין 24 פתח תקווה

בשעה 22:00

בית הכנסת תהילות השם

יום חמישי | לגברים ולנשים

טכורש 6 בני ברק

בשעה 18:00

בית הכנסת אחוזת מרדכי

יום שלישי | לגברים בלבד

מלצ"ט 41 פינת בורכוב 24

תל אביב בשעה 21:00

בית הכנסת נחלת אבות

יום שלישי | לגברים ולנשים

ראם קרניו" - ההתנהלות עם אמונה ולא עם דמיונות. כמו כן, יוסף יצא מבית האסורים בראש השנה כי בית האסורים של מצרים היה התאוות, ולכן ראש השנה זה הזמן המסוגל לצאת מ"בית הסוהר של מצרים".

כתוב בתהלים בפרק י"ז, "דמיונו כאריה יכסוף לטרוף וככפיר יושב בנסתרים" - דוד המלך מדמה את הדמיון לאריה. **הדמיון של האדם הוא ככפיר היושב בנסתרים**, כלומר יושב לך בנסתרי הלב ומחפש להפיל אותך. הדמיון משול לאריה כי האריה הוא סמל למלך החיות, סמל של עוצמה... וכמו שאתה לא יכול לגבור על האריה כך אתה לא יכול לגבור על הדמיונות שלך, הדמיונות שלנו חזקים יותר מאיתנו. לפיכך יפה כל כך להבין למה **חודש אב הוא מזל אריה**, הרי חודש אב מכיל בתוכו את כל החורבנות אז היינו מצפים שמזל אריה לא יתאים לחודש אב, אבל לפי מה שדיברנו זה נפלא, כל החורבנות בחודש אב קרו בגלל הדמיון כי הדמיון שולט בחודש אב. אנשים בחודש הזה נופלים בלי סוף בדמיונות.

כתוב בתהלים בפרק י"ח: "הושיעני מפי אריה ומקרני ראמים עניתני" - דוד המלך אומר **"בורא עולם, אני לא יכול על הדמיון שלי, תציל אותי מהדמיונות שלי"**. איך ה' יציל אותך? "ומקרני ראמים עניתני" - אם אזכה ללכת עם השכל והאמונה זה יהיה הפתרון לישועה. המקביל לאריה הם קרני ראמים של יוסף.

הברכה הגדולה שאנו רוצים לזכות בה בראש השנה היא שנזכה ללכת עם שִׁכְלָה והיגיון בחינוך הילדים, בנישואין ובפרנסה ואז נראה שתהיה לנו סיעתא דשמיא.

שהקב"ה יזכה אותנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

להיות כלי שעובר דרך השכל ולא שהדמיון משתלט על השכל. זה יסוד כל כך ענק! בראש השנה לוקחים ראש של דג או כבש ומברכים "יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שנהיה לראש ולא לזנב". בראש השנה אנחנו מבקשים מה' שנהיה לראש. אבל אני לא מבין, ביום המלכת ה' אתה אומר מלכויות, זכרונות ושופרות, אנחנו מבקשים מה' שנהיה לראש ולא לזנב במקום לבקש שנהיה בענווה ושפלות, שנכיר באפסיותנו ושהכל הרחמים של ה' **עניינו של ראש השנה הוא התעוררות מעולם הדמיון**,

התעוררות מכוח המדמה, וממנו להגיע אל הראש כדי שנתחיל להסתכל על החיים במבט נכון, במבט של אמונה ולא במבט של דמיונות. אדם שהולך עם דמיונות בסוף נהיה זנב.

עכשיו ניתן להבין יפה מי הוא יוסף הצדיק. יוסף הצדיק במשך שנה חווה נסיון קשה מאוד עם אשת פוטיפר. חז"ל אומרים "בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית". שנה שלמה היא בבלבלה אותו והבן אדם עומד מול הפיתויים. זה נקרא בן אדם שהולך עם הראש ולא עם הדמיון, עם האמת והשכל ולא עם החיצוניות. אָחִיו של יוסף מוכרים אותו והוא אומר להם "ועתה לא אתם מכרתם אותי הנה כי האלקים" - **שִׁכְלָה אלקי זה יוסף, יוסף לא הולך אחרי מראה עיניים אלא אחרי הראש, אחרי האמת והאמונה**.

לכן יוסף - שזכה להתגבר על הדמיונות - זוכה לפתור חלומות כי חלום הוא דמיון, ומכיוון שעיקר הנסיונות של יוסף הוא להתמודד מול הדמיונות - לכן הוא זוכה לפתור חלומות. יוסף מסמל שליטה על חלומות ולכן הוא במרכזו של ראש השנה, "עדות ביהוסף שמו", כי **יוסף הוא הסמל של ראש השנה**. והמסר הוא תלמד מיוסף ללכת עם שִׁכְלָה ואמונה ולא אחרי מה שראית.

לפיכך, ניתן להבין נפלא כי הברכות של יוסף הן "בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו" - יוסף הגיע לעוצמה כמו של שור בזכות "וקרני

לכן תתעורר ידידי ותתחיל לחשוב לפני כל מעשה...

למשל, אבא שמחפש תלמוד תורה לבנו הקטן. הוא שמע על תלמוד תורה מצוין, אבל לילד שלו יש צרכים מיוחדים ולכן הוא צריך יחס וטיפול אישי. מצד אחד, שמו של התלמוד תורה הולך לפניו ומאות תלמידים לומדים שם. מצד שני, יש שם תחרות גדולה. והאבא אומר לי "הרב, אתה לא יודע איך העולם מדבר עלינו שהבן שלנו לומד שם...". ומסכן הילד, נגרם לו עוול, ישנם פערים גדולים בינו לבין יתר התלמידים ואין מענה לצרכים האישיים שלו. המחנך מצלצל לאבא ואומר "תקשיב, הבן שלך באמצע השיעור נשכב על הרצפה. אני שואל אותו 'למה אתה שוכב?' וכשאין תשובה אני אומר לו לקום בזמן שכל הכיתה צוחקת עליו. הבן שלך צריך חינוך מיוחד, הוא לא יכול להמשיך ללמוד פה כי זה גדול עליו...". אנשים לא מתנהלים עם שִׁכְלָה וכך הורסים לילדיהם את החיים.

גננת בגן חובה אמרה להוריו של ילד בן חמש וחצי "הילד שלכם עדיין צעיר בנפשו. יכול להיות שמבחינת הגיל יקבלו אותו לכיתה א' אבל אני ממליצה שתאפשרו לו עוד שנה לשחק ולהשתעשע בגן על מנת שיתבגר בנפשו ויהיה בשל רגשית להיכנס לכיתה א'". האבא ענה "מה פתאום! אנחנו כבר קנינו ילקוט וקלמר חדשים לבן שלי, אל תדאגי לו, הוא יגדל". האב מתנהל עם דמיון על חשבון הצרכים הרגשיים של הבן שלו. ילד שלא משחק מספיק - כשהוא יגדל הוא יחפש לשחק במקום להיות מיושב ורציני. כך אנשים מתנהלים על חשבון הילדים שלהם, על חשבון האישה ועל חשבון הבית והכל עם דמיון.

השופר - שמקורו בראש הבהמה - אומר לך "אדוני, ראש ולא דמיון". יתרה מכך, **קולו של השופר יוצא מהלב**. התקיעה היא הוצאת הלב מהלב והלב הוא מקום הדמיון, לכן תקיעת השופר רומזת לנו להשתמש בדמיון דרך השופר. ההבל של הלב - כלומר הדמיון - צריך

ליאת בן שאנן

מטפלת רגשית על פי דרך הבעל שם טוב

מרכז פסיכואנליטי לנשים

052-5732470

"זאלה יעמדו על הברכה"

"זכות העלון מוקדשת באהבה ובהערכה רבה לשותפיו הנאמנים ומפיצי העלון ובי"ב זכות הבעש"ט ו' אשר תג עליהם אכ"ר"

להצלחת נהוראי בן מוריה | הצלחת לימוד התורה של שמעון בן פנעה וכל משפחת אזולאי בבני חיי ומזוני.

להצלחת מש' כהן, מש' לוי אברהם, מש' תמם, שיי בן רחל |

לעילוי נשמת שלום בן חנה, פרידה בת מסעודה, אורה, שושנה ויעקב בני פרידה, ציון בן בוליסה,

ויקטוריה בת פרידה, משה, יצחק, פרידה וסופיה בני ויקטוריה, שגית בת בלה, כלנית בת פורטונה מזל, רות בת נעימה, לע"נ ניסים סימו בן עליזה ולע"נ ציפורה שרה בת יחיאל מאיר לע"נ אסתר בת שבה לע"נ חנה בת אסתר מלול, מפרט בת רחל | לע"נ פרוסטר מסעוד בן סעדה

סוד ההקשבה

איך לדבר כך שהילדים שלי יקשיבו באמת? ואיך להקשיב כך שהילדים שלי ידברו באמת? אסביר את השאלות שלי בפשטות: למדתי תורה, מצוות, הלכות, צניעות ואפילו על המידות, ואני כל כך רוצה ללמד את ילדי ואנשי ביתי,

אבל הם מגיבים לי כך:

- "אמא אין לי זמן לזה כרגע"

- "מספיק! כבר הבנתי"

- "אני לא רוצה לדבר על זה עכשיו או בכלל"

- "אמא זה לא קשור לדור שלנו... זה שייך לדור של פעם"

למה???? אני מרגישה שהם הולכים במדבר בלי מים והם יעדיפו "להתעלף מצמא" מאשר לדבר איתי ושאשאב להם מים חיים מהבאר שלי. הסתכלתי לשמים וזעקתי מחדרי ליבי: מאין יבוא עזרי? עזרי מעם השם.... הוא שלח לי את שיעורי דרך הבעל שם טוב. (כנסו בבקשה לשיעורים הם מצילים חיים ממש). וזה מה שהרב הסביר לי: יש קומות לאדם כמו קומות לבניין רגיל. יש את שער הכניסה לבניין וזה משול לגוף האדם, יש את הלובי וזה חדר הכניסה לבניין, בלי הלובי אין אפשרות בכלל להגיע לקומות האחרות. הלובי משול לנפש האדם שמשכנה בכבוד. קומה ראשונה, זו הרוח שמשכנה בלב והיא זאת שמוכנה ללמוד על המידות (המזון לקומת הרוח זה תפילות). בקומה השנייה, יש את הנשמה שמשכנה במוח והיא זאת שמוכנה ללמוד את התורה הקדושה (כי זה המזון שלה). הבנתי שאני ישר קפצתי לקומה השניה שזאת התורה או לקומה הראשונה שאלו המידות וניסיתי בכל כוחי "להרביץ" תורה או לתת מוסר בלי שבכלל נכנסתי לבניין דרך שער הכניסה (גוף האדם) ובטח שלא עברתי בלובי. אז איך נכנסים לשער הבניין שזה גוף האדם? דרך אוכל ושתיה. לפני שאני מרביצה בבית תורה, מצוות ודרך ארץ קודם כל אני מעמידה סיר של אוכל! למדתי קודם לדאוג שיש אוכל בריא ומזין בבית, לעצמי ובטח לכל משפחתי.

למדתי להגיש לצד שיעורי התורה גם כיבוד טעים ומזין. למדתי להעריך את המטבח ככלי חזק מאוד לבריאות והזנת גוף האדם. יופי! נכנסו בשער.... מה עכשיו? עכשיו מגיע הלובי שמשול לנפש האדם שמוזנה הוא חום ואהבה! בלי חום ואהבה לא אוכל להגיע לדבר על המידות ובטח לא על התורה.

מה זה חום ואהבה? לשוחח על כל נושא חוץ מתורה ודרך ארץ.... להתעניין איך עבר עליך היום? מה התחביב שלך? מה באמת אתה אוהב לעשות? עם הנפש משוחחים, זה שיח השדה, צריך להתכופף כדי להגיע אליו וזה נקרא לשוחח. ר' אשר היה מתעניין בקבוצת הכדורגל של מי שהגיע לקבל ממנו ברכה וכך אותו אדם שר' אשר שוחח אתו ארוכות על העולם הזה יצר שהנפש של האדם קיבלה תשומת לב.

האדם הבין שיש מי שמתעניין בו ותרגם זאת לחום ואהבה ואז קרא הקסם: הלובי (שזה הנפש) נתנה מעבר לקומה הראשונה שזו הרוח שהביאה איתה יכולת לתקן את הרגשות ואת המידות ומשם לטפס בקלילות לקומה השנייה שזו קומת הנשמה שאוהבת ללמוד כל היום תורה. אז לסיכום: אשת החיל שלכם למדה שלפני שהיא מרביצה תורה לכל אדם, היא תשאל: האם אתה רעב? אכלת משהו? ר' אשר דאג אישית להאכיל את האורחים שלו ודאג שכולם יצאו ממנו שבעים!

ואז אחרי שהאדם שבע, אשת החיל שלכם תתעניין מאוד בעולם שלו: איך עבר עליך היום? מה משמח אותך? מה התחביב שלך?

כאשר דאגתי להזנת הגוף באוכל בריא וזמין, וההתעניינות באמת ובתמים בעולם הזה של ילדי מבלי לדבר או להזכיר תורה

הקסם פעל: הילדים פתחו לי את הכניסה לבניין ואת הלובי ואפשרו לי להגיע בקלילות ואהבה לקומת המידות וקומת התורה ואכן אנשי ביתי החלו להקשיב לי ולהקשיב באמת.

עכשיו הבנתם למה דרכי דרכי נועם?

מה יותר נעים מאוכל בריא ומזין ושיחת נפש טובה שמביעה אכפתיות עם חום ואהבה.

שבת שלום.

החתול

החתול הוא צנוע שאינו מטיל רעי בפני האדם ומכסה צואתו, וכן אינו בועל אלא במקום סתר. ומכיוון שהוא צנוע, לא מזיק לו ארס נחש, וכמו שאמרו בברכות [סב. א] "כל הצנוע בבית הכסא ניצול משלושה דברים, ביניהם הנחש". וכבר אמרו בעירובין [ק, ב] "אלמלא ניתנה תורה היינו למדים צניעות מן החתול". החתול אוכל נחשים, עקרבים ועכברים, והוא השומר בישוב למנוע היזק של נחש, עקרב ועכבר, ולכן אמרו בסנהדרין [קה, א] "כשהחתול עושה שלום עם אויביו בא מזל רע, שהרי על ידי כך מתרבים הנחשים והעקרבים והעכברים. והבורא ברא אותם להסיר היזק מבני אדם". ולכם שירתו היא "ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם", דהיינו הקב"ה ציווה אותו על כך.

החתול הוא סמל הצניעות ולכן יש לו כוח להתגבר על

הנחש, וכידוע הנחש הוא סמל הגאווה. כשהוא החטיא את האדם הראשון בחטא עץ הדעת ע"י שפיתוהו "והייתם כאלוקים", ולכן ככל שאדם עובד על צניעות - ינצל מהגאווה, אולם ישנה צניעות שגם היא שלילית שמתגאה בצניעותו: "אני אדם צנוע" או "אני מתלבשת בצניעות" וכו', אזי זה נקרא שהחתול עושה שלום עם אויביו - ואז בא מזל רע.

"אשר פרו יתן בעיתו"

עבד ה' שומר על זמנים ומשתדל להיות מסודר. זמן תפילה, זמן תורה וזמן אכילה - לכל דבר יש את הזמן והעת שלו, ודוד המלך רומז לנו לבל נחשוב כי עבודת ה' זו חיי הפקרות "בשם האמונה", אלא אדרבא - עבד ה' שומר על הזמן שלו ומשתדל לנצלו כראוי. וכתוצאה מכך שמשתדל לשמור על הזמנים זה מביא ל"אשר פרו יתן" - כי "בעיתו" - היינו כי לכל דבר מקפיד על הזמן שלו.

רוצה ישועה לשנה החדשה?

הפיץ את העלונים וזכות הבעש"ט הקדוש ור' אשר תעמוד לך בכל העניינים

עובדה: הפצת גליונות דרך הבעש"ט מביאה לך ישועות בשטח!!!

להצטרפות: 058-313-9000 | 054-8424-530

